

Karistusjärgne käitumiskontroll

2009. aastal jõustus seadusemuudatus, mis annab võimaluse rakendada seksuaalkurjategijatele karistusjärgset käitumiskontrolli. See tähendab, et kuigi inimene on oma karistuse täies ulatuses ära kandnud, on teda siiski teatud juhtudel võimalik allutada käitumiskontrollile. Käitumiskontroll omakorda tähendab, et inimene on kriminaalhooldaja järelevalve all ning peab järgima kõiki talle pandud nõudeid ja kohustusi. Karistusjärgse käitumiskontrolli eesmärgiks on vähendada korduvkuritegevust ja suurendada nii ühiskonna turvalisust. Oma olemuselt ei erine karistusjärgne käitumiskontroll muudest karistusseadustikus sätestatud käitumiskontrolli juhtudest ning ka selle puhul kohaldatakse kontrollnõudeid ja kohustusi. Meetme eripära seisneb selles, et seda on võimalik kohaldada süüdimõistetute suhtes, kes on mõistetud vangistuse kandnud ära täies ulatuses. Kui süüdimõistetut ei ole ennetähtaegselt vanglast vabastatud, võib olla põhjuseks see, et ta võib vabaduses viibides panna toime uusi kuritegusid. Sellistel juhtudel ongi vajalik käitumiskontrolli kohaldamine pärast vangistuse täies ulatuses ärakandmist. Karistusjärgset käitumiskontrolli on võimalik rakendada isikute suhtes, kes:

- on karistatud tahtliku kuriteo eest vähemalt kaheaastase vangistusega;
- on ära kandnud mõistetud karistuse täies ulatuses;
- isik on ka varem süüdi tunnistatud tahtlikus kuriteos;
- varasem karistus oli vähemalt üheaastane vangistust.

Karistusjärgset käitumiskontrolli võib rakendada ilma eelneva karistuseta järgmiste kuritegude puhul:

- eluvastased süüteod;
- tervisevastased süüteod;
- vabadusevastased süüteod;
- seksuaalse enesemääramise vastased süüteod;
- süüteod alaealiste vastu;
- üldohtlikud süüteod;
- muud tahtlikud kuriteod, mille koosseisutunnuseks on vägivalda kasutamine (nt röövimine).

Allikas URL:

<https://www.kriminaalpoliitika.ee/et/seksuaalkurjategijad/karistusjargne-kaitumiskontroll>